

Træningsserien slutter med dette indlæg af Marianne Ankjær. Der har været positiv respons og redaktionen takker alle bidragsyderne for artiklerne.

Mariannes 8 bud

på successtræning med retrievere

Jeg er blevet opfordret til at komme med mit bidrag til træning af vore kære retrievere. Og denne opfordring tager jeg gerne imod. Selv har jeg arbejdet med retrievere siden midten af 1980'erne. Den første fik jeg aldrig brugsprøve på - derimod var der mange regioner, der tjente godt på mine brugsprøvetilmeldinger. Den seneste hund, jeg har arbejdet med, har jeg opnået vinderplaceringer med. Så min erfaring siger mig, at hvor der er en vilje, der er der en vej. Min erfaring siger mig også, at der ikke er to hunde, der er ens. Det, der virker på den ene hund, virker måske ikke på den anden hund. Som hundefører er det derfor meget vigtigt at læse hunden hele tiden og evt. foretage justeringer. Hvis det, du gør, ikke vir-

ker, så gør noget andet. Og ha' hele tiden for øje, at når du arbejder med din hund, da skal det være sjovt for både hund og fører. Lav altid øvelser, som hunden kan løse med succes. Det styrker hundens selvtillid og ikke mindst tilliden til dig som fører. I det følgende vil jeg komme med mine bud på, hvad der skal til for at få succes med træning af en hund.

Bud nr. 1: Kontakt og samarbejde

Al træning forudsætter, at der er kontakt mellem hund og fører. Og denne kontakt skal efter min overbevisning bygge på glæde og positivt samvær. Denne kontakt opbygger jeg med hvalpen fra dag 1, den kommer i vort hjem. Hvalpen får lov til at sove i arm.

Og jeg sørger for, at selvom vi har flere hunde, da tager jeg ofte hvalpen med ud alene, så den oplever ting sammen med mig som fører. Mit mål er, at jeg over for hunden fremstår som en god lærermester, den gerne vil følges med og samarbejde med. En lærermester den har tillid til, og som giver den opgaver, den kan løse.

De virkemidler, jeg bruger til at etablere kontakt til min hund, spænder vidt. Især min stemmeføring bruger jeg til at kommunikere med hunden. En lys og glad stemme, når hunden gør det rigtige. Og en bøs og vred stemme, når hunden gør det forkerte. - Hvis hunden gør noget, den ikke må, da bruger jeg min bøse og vrede stemme. Så snart hunden viser, at den har forstået budskabet, da roser jeg den med en lys og glad stemme. Mit kropssprog bruger jeg også meget til at kommunikere med hunden. Og sidst men ikke mindst er jeg stor tilhænger af at bruge godbidder som belønning og til at etablere kontakt med min hund. Godbidder i form af det hundefoder, som hunden får, cocktailpølser skåret i små stykker, skinketern, kyllingetern m.v. Så mit budskab er, at kontakt til hunden skal etableres via stemmeføring, kropssprog og godbidder. Hundesnoren er som udgangspunkt kun et redskab, jeg bruger, til at have hunden ved mig. Frem for at rykke i snoren bruger jeg min stemme, mit kropssprog og godbidder til, at få hunden til at kontakte mig og følges med mig.

Bud nr. 2: Lydighed

Kontakt og samarbejde fører til lydighed. Når jeg siger lydighed, så mener jeg, at hunden skal komme, når jeg kalder, og skal gøre de ting, jeg beder den om. Lydighed har jeg fokus på fra dag 1, jeg får hunden i huset. Hver gang hunden skal have mad, træner jeg hjemkald, sit og bliv. Og det er overraskende hvor hurtigt en lille hvalp lærer, at maden først bliver serveret, når den har øjenkontakt med mig. Altså når hvalpen skal have mad, bruger jeg min hjemkald-kommando. Når hvalpen er hos mig, løfter jeg madskålen op. Så kan hvalpen ikke andet end at sætte sig ned. Når hvalpen sidder, holder jeg forsigtigt hånden på den og stiller madskålen fra mig. Først når hvalpen tager øjenkontakt med mig, får den lov til at gå hen til min madskål. - Dette ritual gennemfører

jeg hele hundens levetid.

Lydighed er også sit-øvelsen. Den træner jeg sammen med madskålen og utallige gange hver dag. Hver gang hvalpen adlyder sit-kommandoen, får den en godbid. Jeg træner sit i stuen og udenfor. Når vi går tur, træner jeg sit-øvelsen ofte. Målet er, at hver gang hunden får sit-kommandoen (først i form af en verbal kommando og senere i form af et fløjt i fløjten), da kan hunden ikke andet end at sætte sig, for kommandoen er så indprentet i hunden, at den nærmest sætter sig per refleks. Den kan ikke andet.

Jeg er af den overbevisning, at hjemkald og sit er 2 meget vigtige kommandoer og øvelser. De er en forudsætning for at kunne arbejde videre med hunden. Derfor er jeg også meget omhyggelig med kun at give min hund hjemkalds-kommandoen, når jeg er sikker på, at den kan høre den og vil adlyde den. Fidusen er at lære hunden, at der kun bliver givet en (og ikke flere) hjemkaldskommandoer, og hver gang den kommer hjem til mig som fører, da får den ros i form af en glad og positiv stemme, et positivt kropssprog og gerne en godbid.

Bud nr. 3: Positive oplevelser

Som hundeejer er den min pligt at sørge for, at min hund får så mange positive oplevelser som muligt. Tidligt i hvalpens liv bliver den præsenteret for køreture, byture, fremmede mennesker, forskellige lyde, mange forskellige terræner. Ja den bliver socialiseret på alt det, den skal være tryk ved i resten af sit liv. Som en god lærermester er det er min opgave at sørge for, at den bliver fortrolig med den store verden uden for vor matrikel. Det betyder også, at jeg altid går til hvalpetræning med min hvalp. Den skal nemlig meget tidligt i sit liv lære, at der findes andre hunde og andre mennesker end lige dem, der er en del af vores familie. Derudover sørger jeg for, at hvalpen, inden den er 6 måneder, får en overnatning i den hundepension, den senere i livet skal være i, hvis vi skulle finde på at rejse udenbys. – En god tommelfinger regel er, at hunden skal præsenteres for alt det, den senere i livet møder og skal være fortrolig med, inden den er 6 måneder.

Jeg er også meget fokuseret på, at de fremmede hunde, min hvalp – og for den sags skyld også mine voksne hunde - møder, er imødekomende og

Frit søg - indlæring: hunden er sat af og jeg lægger dummierne ud mens hunden ser på hvor dummierne lægges

venlige. Hvis vi på en af vore mange ture skal passere en hund, som jeg ikke kender, sørger jeg hellere for, at jeg har min egen hund ved mig og i snor. Fidusen er her, at det er nemmere at forebygge end at helbrede. Hvis en hund en gang har haft en dårlig oplevelse med en anden hund, kan det tage meget lang tid (måske år – og måske lykkes det aldrig) at få lært hunden, der havde den dårlige oplevelse, at andre hunde er ok.

Bud nr. 4: Ros frem for ris

Som fører er det min opgave at skabe rammer, som hunden trives i, og stille opgaver, som hunden kan løse. I vort hjem er alle sko derfor gemt væk, så hundene ikke har adgang til dem. På denne måde sikrer vi os, at hundene aldrig får skæld ud for at ødelægge vore sko. I vort hjem er alle elektriske ledninger uden for hundenes række-

vidde, så vi sikrer os, at de ikke kan komme til skade. I vort hjem står der aldrig frugt og mad fremme, som hundene kan spise. Så har vi nemlig aldrig brug for at skælde dem ud for at have stjålet mad. På vor matrikel er den del af grunden, som hundene må være på, indhegnet. Så er vi sikre på, at hundene ikke løber rundt i den store verden uden vort opsyn.

Bud nr. 5: Forebyg sexchikane

Som ejer af hundehunde er det min pligt at sørge for, at mine hunde ikke bliver udsat for sexchikane fra hanhunde. Desværre oplever jeg ofte, at hanhundeejere synes, det er helt i orden, at deres hanhund udviser megen stor interesse for hundene endog forfølger og jagter dem og hvad der er endnu værre forsøger at parre dem, selv om hundene ikke er i løbetid. Og jeg oplever desværre ofte, at hanhundeejere mener, at det er hundens opgave at sige fra over for hanhunden. Jeg er dybt uenig heri. Jeg mener derimod, at det er hanhundeejerens opgave at sikre, at hanhunden ikke får lov til at udvise sexchikane over for hundene. Så hvis en hanhund udviser stor interesse for min hund, da går jeg gerne væk med min hund. Uanset hvilket køn hund vi har, er det vores fornemste opgave at sørge for, at hundene er sammen på en fredelig måde – at de kan arbejde sammen uden at forstyrre hinanden og være sammen uden at genere hinanden.

Bud nr. 6: Succesoplevelser styrker hundens selvtilid og tillid til dig som fører

Når jeg træner, forsøger jeg altid at gå systematisk til værks. Og jeg forsøger altid at tilrettelægge øvelserne således, at min hund hurtigt får succes. – Nogle af dem, jeg træner med, synes godt nok, at jeg er for pudse nudse agtig i min tilgang til træning. Det vil jeg hellere være, hvis det er det, der skal til, for at min hund arbejder villigt og glad.

At gå systematisk til værks vil også i min verden sige, at jeg i indlæringsfaserne ikke blander frit søg sammen med dirigeringsstræning og ikke blander stop-øvelse sammen med dirigeringsstræning.

Så i en periode træner jeg kun markeringer og linier til dirigering. I en anden periode træner jeg kun markeringer og frit søg. Og i en meget lang periode træner jeg stop-øvelser for sig og linier for sig.

At skabe succesoplevelser for min hund vil også sige, at jeg kun sender min hund på en markeringsopgave, hvis jeg er sikker på, at hunden har markeret dummyen. Hvis jeg er i tvivl, får jeg hellere kastet dummyen om. Når jeg træner frit søg med min hund, sørger jeg ofte for, at hunden har set, at der er blevet lagt eller kastet dum-

mier ud i det område, hvor den skal søge. Og hunden får kun lov til at hente dummier, så længe den viser, at den villigt vil ud at søge. Jeg forsøger altid at stoppe hunden, når den synes, at denne øvelse er superskæg. Det vil sige, at i indlæringsfaserne da skal jeg selv ud at hente dummier, for min hund skal ikke samle rent. Derudover præsenterer jeg først min hund for frit søg med andre hunde, når jeg er sikker på, at min hund er supergod til frit søg alene. Og jeg er meget omhyggelig med valg af den anden hund til frit søg. For min egen hund skal jo have succes med at søge sammen med en anden hund.

Igen for at sikre succes anvender jeg grønne dummier. Hundene er nemlig rigtig gode til at se de grønne dummier. Hvorimod de røde og orange er vanskelige for hunden at se. Tænk på det næste gang du køber dummier.

Bud nr. 7: Træn ro

Da det er mit mål med mine hunde, at de skal med på jagt i jagtsæsonen (og også gerne at de opnår vinderplaceringer på A-prøver), er nogle centrale

øvelser i min træning også ro. Det betyder, at hunden skal lære, at forholde sig i ro, selvom der sker flere ting omkring den. Når hunden forstår sit- og blivkommandoen, lægger eller kaster jeg dummier, som hunden ser.

Og disse dummier samler jeg selv op. En anden god måde at træne ro på, er ved at træne sammen med andre. Ved at gøre det, lærer din hund, at den ikke altid er på.

Bud nr. 8: Lad dig inspirere af andre

Igennem årene har jeg været så heldig, at andre mere erfarne hundeførere villigt har delt deres viden med mig. Det er jeg meget taknemmelig over. Derudover har jeg gennem årene læst en del litteratur om hundetræning. Og her vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremhæve en rimelig ny bog på området, nemlig Anders Hallgrens bog med titlen *Alfasyndromet – Om lederskab og rangorden hos hunde*. Det er en bog, jeg varmt vil anbefale til alle med interesse for hunde.

Tekst: Marianne Ankjær

Foto: Keld Jørgensen

Træning i ro på post betyder at hunden skal vænnes til at dleste af dummierne ikke skal hentes. Hunden er sat af og skal forholde sig roligt mens jeg kaster dummierne og bagefter samler dem op

